

pani, občinski odborniki in drugi veljavni moške in davkoplačevalci dne 1. septembra v mnogem številu na na politični shod v Negovo! Med drugimi bodete tam tudi slišali svojega državnega poslanca, veleč. gospoda dr. Gregoreca.

Cerkvene zadeve.

Pridiga

milostljivega knezoškofa Mihaela o blagoslovljenju križev za oba zvonika in za presbiterij nove slovenske župnijske cerkve Marije Device v Mariboru na praznik Karmelske Matere božje, dne 16. julija 1895.

(Dalje.)

Tretjič pravi od mene blagoslovljeni križ: Na tolažbo ljudem sem povišan. V resnici! Povišan na sleme presbiterija in na vrh obeh zvonikov, ki stojita kakor dva častitljiva stražnika na desni in levi strani glavnega vhoda, povišan in gospodujoč, pravim, nad vsemi vrhunci veličastnega tempelja bode križ srečo oznanjal, tolažbo in blagoslov delil ter se svetil črez mesto in deželo. Jutranje solnce ga bode najprej pozdravilo, večerno pa najzadnje posijalo.

Naj sv. križ tudi v naših srcih zavzema imenitno mesto; naj bode začetek in konec našega dejanja in nehanja. Zasluži, da ga pred vsem povišujemo in častimo, pred vsem povzdigujemo in slavimo. Ako ga povišujemo, bomo tudi mi povišani. Ako se ž njim hvalimo, bode tudi križ naša večna hvala. Velikega apostola Pavla je bil križ edina hvala, kakor to sam svečano zagotavlja, rekoč: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi.* Mene pa Bog varuj, da bi se z drugim hvalil, kakor skrižem Gospoda našega Jezusa Kristusa. (Gal. 6, 14). Poklekнем pred križ Gospoda našega Jezusa Kristusa, in prosim, da morete umeti širokost in dolgot, visočino in globočino skrivnosti odrešenja. (Efež. 3, 18). Kakor sv. Pavel tako so iskali in našli brezštevilni kristijani v križu tolažbo, slavo, izveličanje. Križ je bil slava apostolov-prvaka sv. Petra. Ko je nekega dne malosrčen hodil po samotnih ulicah rimskih ter je že nameraval zapustiti to branišče neverstva in bežati pred krvnikom Neronom, tedaj se mu prikaže Izveličar s težkim križem obložen na mestu, kjer še sedaj stoji mila cerkvice »Domine quo vadis«, katero vsakokrat rad obiščem, kadar v večno mesto priromam, da bi Petra videl. (Gal. 1, 18). Peter povpraša božjega mojstra: »Domine, quo vadis? Gospod, kam greš?« Jezus odgovori: »Na novo se hočem dati za-te križati«. Močno ganjen se blagi apostol zopet ohrabri, in kmalu potem umerje na hribu »Monte Mario« na križu z glavo navzdol za Križanega. — Sv. križ je bil ponos Petrovega rodnega in duhovnega brata sv. apostola Andreja, patrona in variha naše lepe lavantinske škofije. Ko je bil sv. Andrej od mestnega poglavarja Egeja v Patrah v Ahaji obsojen v smrt na križu in ko je križ zagledal, je klical prisrčno: O blagi križ, željno sem te iskal, sedaj pa našel! Vzami me izmed ljudij in izroči me Njemu, ki me je rešil na tebi.

Križ je bil čast in slava cesarja Konstantina Velikega. Ko je šel s svojo armado zoper Maksencija, zakletega sovražnika krščanstva, zagledata z armado na sinjem nebu čudežen, kakor zlato bliščeč križ z napisom: *Touto vixit.* V tem znamenju bodeš zmaga. Dal je napraviti bandera v podobi križa in pred armado nositi. Pogumno je hitel v boj in je popolnoma

premagal sovražnika pri mostu »Ponte Molle« blizu Rima. Rimljani so zmagovalcu pripravili krasen slavolok, ki še danes stoji. Poleg tega so postavili zmagovalčevo spominsko podobo, ki drži v desnici križ in nosi napis: »Po tem izveličavnem znamenju, ki pomenja pravo moč in krepost, sem jaz vaše mesto rešil trinogov in vrnil ljudstvu stari sijaj«.

Kakor ta proslavljeni vladar hvalil se je s križem tudi Rudolf Habsburški, veliki praded naše svetle vladarske rodovine. Ko so ga bili v Cahah ali Ahenu dne 24. oktobra 1273 kronali za rimsko-nemškega cesarja, in slučajno ni bilo žezla, vzame cesar Rudolf križ raz steno in zakliče: »Glejte znamenje Onega, ki je rešil nas in ves svet. To nam bodi mesto žezla«. In v resnici! Križ je bil odslej najmočnejša bramba slovite, starodavne Habsburške rodovine in države. Ko dne 16. junija 1619 uporniki priderejo v cesarski grad na Dunaju, in silijo v cesarja Ferdinanda II., naj sklene in podpiše nevarno pogodbo, izprosi si stiskani vladar nekaj časa za premislek. Tedaj pa gre v svojo sobo, poklekne pred križ, ga pomoči s svojimi solzami, in poljubi rane Križanega. V tem trenutku pa razločno sliši besede: »Ferdinande, Ego te non deseram!« Ferdinand, Jaz te ne bom zapustil! Osrčen se nato vrne k ustajnikom; tedaj pa na mah zadone trobente oklopnikom Dampierjevega polka, in cesar Ferdinand je bil rešen. Rešil ga je sv. križ. Ta križ še danes v c. in kr. dvorni kapeli na Dunaju skrbno hranijo kakor dragoceno svetinjo. In kot c. in kr. dvorni kapelan sem jaz večkrat ob nedeljah in praznikih pri večernicah vesel ponujal ta križ vernikom, da so ga poljubovali.

Bodi sv. križ tudi naša čast in naša hvala, bodi naša slava in naša rešitev!

* * *

(Konec prih.)

Mili darovi za družbo vednega češčenja.

Polzela 4 fl. 97 kr., Sv. Tomaž 10 fl. 23 kr., Sv. Ilj v Slov. gor. 20 fl. 28 kr., Slov. Bistrica 15 fl., Gornji grad 11 fl., Solčava 3 fl. 50 kr., Polje 10 fl., Planina 3 fl. 30 kr., Zabukovje 10 fl., Sv. Marija Magdalena v Mariboru 22 fl.

Gospodarske stvari.

Cepitev gorje.

(Konec.)

Zelenčkanje ali cepitev na zeleno se pa vrši po naslednjem načinu in navodu.

Drugi teden meseca maja, sploh, kadar so mladike dovolj dolge, in ko je tri dni bilo zaporedoma 17° R. toplo vreme, moramo začeti cepitev na zeleno. Zato si že prej pripravimo poveznihi trakovi iz volne ali pa iz elastike, ki se kupijo v prodajalnici g. Berdajsa v Mariboru. Tudi si določimo trse in cepiče. Eden ali dva dni pred zelenčkanjem si nož nabrusi ali kupi, ki se pri nožarju dobi, tudi si trse za ta namen pripravi, da gre delo potem ročno naprej, ali ti poseben težak pomaga. To pripravno delo obstoji v tem, da se vsa očesa in vsi postranski poganjki letošnjih mladik odrežejo ali poščipajo tako, da na vsej trti ostanejo samo listi in zelene mladike. Mesto cepljenja mora težak sam izbrati, ki bo tem višje na trsu, čem pozneje cepiš. Pri tem delu so tri poglavitne reči: Oster nož, zvesta poveza in urne roke. Zelene mladike za cepiče se shranijo ali od inod prinesejo v mokrem mahu.